

[Stetter.]

Foruden at være en skatteunddragelse vil et sådant misbrug skabe ekstra administration i pengeinstitutterne.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Grünbaum (S):

Trods meget knap tid må jeg sige, at lovforslag nr. L 173 om indberetning af rentetilskrivninger i banker og sparekasser og lovforslag nr. L 175 om obligationsrenter har fået en ganske grundig behandling i udvalget, og vi har modtaget en lang række besvarelser fra ministeriet vedrørende disse to lovforslag.

En anden ting, der bør fremhæves nu, er, at der står et meget betydeligt flertal i folketinget bag de to lovforslag, som nu bliver sammenarbejdet i ét lovforslag, nemlig lovforslag nr. L 173. Ikrafttrædelsestidspunktet er jo et af de spørgsmål, der har været problemer med. Jeg vil gerne fremhæve, at selve lovens ikrafttræden er fastholdt til 1. juli 1977, således at pengeinstitutterne nu kan få tid til at forberede det store arbejde, det er at sætte denne maskine i gang. Derimod må vi med beklagelse konstatere, at der bortset fra denne selve lovens ikrafttræden 1. juli 1977 i øvrigt er sket en udskydelse af indberetningspligten til indkomståret 1978, hvor den i lovforslaget var 1977. Det hænger sammen med, at der i februarforliget klart står, at denne lov skal have virkning fra 1. januar 1978. Det har ministeren naturlig nok måttet bøje sig for, og han har derfor stillet ændringsforslag nr. 15, der går ud på denne et års udskydelse af selve den reelle ikrafttrædelse af rentetilskrivningsloven.

Men jeg vil gerne understrege, at der er enighed om – og det kommer også til udtryk i betænkningen – at man fra 1977 skal bruge den gældende kontrollov på en sådan måde, at det ikke skal være muligt at foretage betydelige omgørelser af hensigten bag lovforslaget om rentetilskrivning. Jeg skal nøjes med at understrege, at den gældende skattekontrollov giver mulighed for at gribe ind over for skatteundragelser, som allerede finder sted i 1977. Der er ikke tilbagevirkende kraft i loven. Den træder altså på dette område i kraft med virkning fra 1. januar 1978, men der er i betænkningen sagt, at de skattekontrollerende myndigheder,

og det vil først og fremmest sige ligningsrådet, skal være opmærksom på disse problemer.

Et andet spørgsmål, der har været meget drøftet under udvalgsarbejdet, er spørgsmålet om ministerens bemyndigelse til at fastsætte en mindstegrænse for de beløb, som pengeinstitutterne skal indberette til skattevæsenet.

Vi har vel nok alle bortset fra fremskridtspartiet den opfattelse, at det ideelle ville være, at alle beløb skulle indberettes til skattevæsenet, måske således at skattevæsenet derfor selv foretog den sortering, der er nødvendig, fordi der jo er millioner og atter millioner af konti med ganske små beløb, som ikke kan have nogen særlig interesse for skattekontrollen.

I 1972-73, da man også arbejdede med dette, regnede man med, at en væsentlig part af rentetilskrivningerne kunne sorteres bort. Vi har fået en oplysning fra skatteministeren gående ud på, at ca. halvdelen af samtlige konti har en årlig rentetilskrivning på under 50 kr., altså et meget lille beløb, og 30 pct. har en rentetilskrivning på under 2 kr. om året. Så det siger sig selv, at der er ganske store muligheder for en rationalisering på hele dette område, hvis man kan operere med nogle mindstegrænser.

Principielt skal alt jo opgives: ethvert beløb er skattepligtig indkomst, uanset hvor lille beløbet er, og det vil det også være efter denne lovs gennemførelse. Men et flertal har altså fastholdt, at ministeren bør have en bemyndigelse til at fastsætte et sådant mindstebeløb for indberetning.

Jeg vil gerne understrege, at det er en bemyndigelse og ikke noget, ministeren skal. Han skal ikke fastsætte en mindstegrænse, men kan fastsætte en mindstegrænse og har også en vis fleksibilitet derved, at han kan gøre det for nogle pengeinstitutter og ikke for andre, idet forholdet er, at i hvert fald en række af de største pengeinstitutter har meddelt, at man helst indberetter hele materialet. På grund af den nye edb-teknik er det i virkeligheden vanskeligere for dem at skille noget af det ud.

Men ministeren har altså en fleksibel bemyndigelse, således at han enten kan fastsætte en generel mindstegrænse eller kan tage hensyn til de pengeinstitutter, der ikke har indarbejdet edb-systemet så langt som andre.

Fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 4, om, at ministeren skal fastsætte en mindstegrænse, og at den skal være på mindst 200 kr., må vi på det bestemteste afvise. Jeg må